

Strážci Dečeti

Kniha třetí

Lucie Navrátilová

Lucie Navrátilová

STRÁŽCI PEČETI – KNIHA TŘETÍ

Copyright:

Autor: Lucie Navrátilová
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
2014

ISBN:
978-80-7512-067-0 (ePub)
978-80-7512-068-7 (mobipocket)
978-80-7512-069-4 (pdf)

BYT THOMASE WÄCHTERA

Jakub se probudil do hrobového ticha a oranžového šera naprosto neznámého pokoje. Dlouho zůstal bez hnutí ležet a snažil se donutit svůj mozek, aby začal fungovat. Neměl tušení, kde je, a nemohl si vzpomenout na nic, co by jeho bytí zde předcházelo.

Pomalů vstal. Jeho tělo bylo podivně nemotorné. Cítil se slabě a měl pocit, jako by mu na hlavě sedělo něco hodně těžkého. Došel k oknu a rozhrnul dlouhé oranžové závěsy. Zpoza namrzlého skla na něj koukala zapadlá ulice pokrytá rozježděným sněhem. Ten pohled mu vůbec nic nepřipomínal. Věděl jenom, že nebyl v Revoně a nebyl doma. Snažil se vši silou vůle vzpomenout si, co se v nejbližší minulosti dělo, ale bylo to jako dívat se do velmi husté mlhy.

Otočil se (při tom zjistil, že jeho levý bok je z nějakého prapodivného důvodu ještě ztuhlejší než zbytek jeho těla) a pomalů přešel místnost ke dveřím. Opatrně je otevřel a vykoukl ven. Díval se do prázdné předsíně. Byla větší, než předsíně obvykle bývají. Na podlaze z tmavých parket byly v samém středu místnosti namalované tři velké, překrývající se pentagramy – zelený, červený a modrý – popsané runami. Jakub poznával jednotlivá písmena, ale jazyku nerozuměl.

Rozhlédl se. Kolem něj bylo pět dveří, z toho dvojce zavřené – zpoza jedné se ozval tlumený smích. Jakub k nim vykročil, vzal za kliku, zadržel dech a dveře otevřel. Smích okamžitě ustal. Sledovaly ho tři páry očí. Ty, co byly hned naproti němu, vykukovaly zpoza rozevřených novin a působily nepříjemně ostře a pronikavě – Jakubův první dojem byl, že se dívá do očí vlka. Další dva páry byly známější. Dragana poznal hned, ale u mladé ženy, které seděla ke dveřím nejbliž a měřila si ho s lehce pobaveným výrazem, zaváhal. Měla krátké, hodně tmavě hnědé vlasy a šedé oči.

Dragan si jeho zmatku zjevně všiml, protože se usmál a řekl:

„Ahoj, Jakube. Asi bychom se ti měli představit. Mě už znáš, já jsem Dragan Wells. Tohle,“ ukázal na muže, jehož celá horní polovina se nyní objevila zpoza novin odložených na stůl, „je Thomas Wächter a tady moje kolegyně,“ kývl směrem k mladé ženě, která z Jakuba nespouštěla pohled, „Valéria Fabbri.“

„Valéria Fabbri?“ zopakoval tupě Jakub.

„Nebo Vallence z Nicomaru,“ usmála se. „Svoje zdejší jméno téměř vůbec nepoužívám.“

„Každopádně když ji budeš oslovovat Val, tak se nespleteš,“ podotkl Dragan.

Jakub měl dojem, že se všichni tři celou situací tak trochu bavili. Ale jemu do smíchu nebylo. Vallence a Dragan byli podvojníci. Proč mu to neřekla?

„Co se stalo?“ zeptal se.

Při pohledu na Vallence mu probleskl hlavou obraz obrovské kočky. Jeho vzpomínky se začínaly pomalu vracet a udělalo se mu slabo.

„Radši si sedni,“ vybídla ho Vallence a vstala, aby mu pomohla dojít k lavici. Jakub se o ni docela vděčně opřel a pak se co možná nejopatrněji zřítíl na lavici naproti Draganovi.

„Možná byste se nám měl představit na oplátku vy,“ promluvil poprvé Thomas Wächter. „Alespoň mně.“

„Já jsem...,“ začal Jakub, ale zarazil se. Najednou nevěděl – Jakub, nebo Damien? A v tu chvíli na něj padla celá tíha jeho minulosti a zdvojené osobnosti. Srdce se mu nekontrolovaně rozbušilo a krk a plíce se mu stáhly úzkostí. Zakryl si obličej dlaněmi. Dlouhou chvíli nebyl vůbec schopný promluvit, jen seděl s očima pevně zavřenými a snažil se uklidnit. Nebyl si tedy ani vědom skutečnosti, že Wächter si s Vallence vyměnil několik tichých gest. Dragan se natáhl přes stůl a poplácal Jakuba po rameni.

„V pohodě, nemusíš mluvit, jestli se na to necítíš.“

Jakub neodpověděl. Jen zvedl obličej z dlaní. Byl velmi bledý, ale nikdo se ho neptal, jestli je v pořádku.

„Připravím ti něco k jídlu. Jestli chceš, Dragan ti zatím ukáže koupelnu,“ řekla Val jemně.

Jakub přikývl. Dragan vstal a pomohl Jakubovi dostat se do koupelny. Když se znovu vrátil do kuchyně a zavřel za sebou dveře, Vallence se zrovna přehrabovala v lednici.

„Vypadal dost vyřízeně, co?“ nadhodil s náznakem starosti a šel si do ledničky pro plechovku piva.

„A ty se divíš?“ zeptala se studeně Val. Pořád s Draganem nemluvila víc, než bylo nezbytně nutné. „Jeho tělo vstalo z mrtvých a o duši se ani zmiňovat nebudu.“

„Hm, snad nás neslyšel, jak jsme se předtím bavili. Taký mohl spát ještě o pár hodin déle.“

„To pochybuju,“ řekl Thomas a znovu zmizel za novinami. „Při tom, jak jsme ho už od rána rozebírali, ho muselo vzbudit to zvonění v uších.“

Jakubova následující setkání s obyvateli bytu Thomase Wächtera nebyla o nic vydařenější než to první. Byl v takovém stavu, že mu bylo všechno jedno. Věnoval se základním vegetativním činnostem a jinak trávil celé hodiny zíráním do stropu a přemýšlením – nebo spíš prožíváním těch všech emocí ve snaze se v nich aspoň trochu zorientovat a zjistit, kdo vlastně je. Že teď měl zpátky své vzpomínky, mu nijak nepomohlo zodpovědět otázky, které ho trápily předtím. Jenom to posílilo jeho frustraci. Chtěl vědět, co se opravdu dělo. Proč ho přivedli – aby obměkčili Dominika, nebo aby našli a zničili Pečet’? Pečet’! Neměl ani nejmenší tušení, co se s ním stalo. Věděl, že odpoledne před Revonským neštěstím o ní mluvil s Artonem a Brinen, a tehdy ji ještě měl u sebe. Ale co se s Pečetí stalo potom, to byl jeden velký otazník – měl v té době naléhavější problémy a dohoda bratrů se mu zcela vykourčila z hlavy.

Ale otázky bez odpovědí nebyly tím jediným, co ho trápilo. Připadal si nejosaměleji v celém univerzu. Neměl nikoho. Jeho revonská rodina byla zničena a ta zdejší na tom nebyla o moc líp. Navíc se nikomu nemohl svěřit, nikomu nemohl důvěřovat.

Občas přemýšlel, že by šel za Vallence, ale něco mu říkalo, že ona má v Revoně svoje vlastní zájmy – stejně jako kdokoliv jiný. Dragan ho vyloženě iritoval – arogantní, přezíravý. O Wächterovi vůbec nevěděl, co si má myslet –

připadal mu velice záluďný. A z Tiessy, s níž se seznámil hned prvního večera, co byl při vědomí, měl husí kůži – ani ne kvůli ohavné jízvě, ale kvůli chladné jízlivosti a neustálé potřebě hádat se s Draganem kvůli nesmyslům.

Uběhlo několik dnů, během nichž Jakub pod přísným dohledem Vallence, která trvala na tom, že musí zůstat, dokud nebude úplně v pořádku, nabral většinu své staré síly. S tím se také vrátila část jeho životní motivace – i když hodně malá část. Začal trochu víc komunikovat a celkově se víc zajímal o život Wächterova týmu. Měl dojem, že to byla oboustranně nová zkušenost – ani tým zjevně nebyl zvyklý mít přímo doma cizince. Jakub je často přistihl, jak náhle přestávají mluvit, když ho vidí vejít do místnosti, nebo jak si mění pohledy plné skrytého významu, kterým on nerozuměl ani za mák.

Po několika dnech ale přece jenom pochytil několik věcí - pochopil, že celý tým pracuje pro Wächtera a praktické vedení týmu jako takové je na Vallence. Co přesně tým dělal a proč, mu zcela jasné nebylo, ale několikrát zaslechl ostatní mluvit o Archivu a z různých útržků rozhovorů nabyl dojmu, že Vallence, Tiessa i Dragan se zabývají sledováním dění v Revoně. Proč, neměl ani nejmenší tušení.

Jeho denní program byl poměrně jednotvárný. Byt býval přes den dost tichý. Vallence s Tiessou byly věčně pryč a Dragan seděl zavřený v obýváku a Wächter v knihovně. Knihovna Jakuba fascinovala. Byla to velká místnost s galerií a obřímí regály naplněnými knihami od podlahy po strop. Kromě knih tu ale byla i spousta dalších zajímavých věcí – většinou zavřených v prosklené skříní naproti dveřím. Byla tu zvláštní miska, co vypadala trochu jako popelník podepřený malými soškami vlků, byly tam krystaly a lahvičky s různobarevnými tekutinami, byly tam předměty, které Jakub v životě neviděl, a také mince, medailony, pera a zásobník na inkoust. Na skříní stály velké přesýpací hodiny – nebo spíš přelívací, vzhledem k tomu, že uvnitř nebyl písek ale tekutina. A většina těchto věcí byla zdobená rostlinnými a zvířecími motivy.

Jakub se pokoušel do knihovny vplížit, kdykoliv měl možnost – a těch možností moc nebylo. Pokud v ní nebyl Wächter, probíral se knihami Dragan, a když se jednou Jakub nadchl při zjištění, že jsou oba bezpečně z dohledu, a vplížil se dovnitř, zjistil, že u velkého stojanu stojí nad tlustou knihou Vallence. Celá místnost byla naplněná zvláštním šepotem, přestože Vallence mlčela. Jakub měl

divný pocit, že šepot vycházel z knihy. Když si Val jeho přítomnosti všimla, knihu zavřela a ta se sama uzamkla černým kováním na deskách. Šepot okamžitě ustal. Když se Jakub vrátil do knihovny o několik hodin později (čili uprostřed noci, kdy už všichni spali), nepodařilo se mu knihu otevřít, přestože na ní nikde neviděl žádný zámek. Zarazilo ho ale, že na obalu knihy byl obrys vlčí hlavy a celá kniha byla vázána v tmavě zelené. Čím víc se rozhlížel kolem, tím více měl dojem, že Wächter má zvláštní zálibu obklopovat se typicky vlkodlačími předměty.

Chtěl se do knihovny vrátit ještě několikrát, ale přes den nebyla příležitost, tak mu nezbývalo než ležet v posteli a přemýšlet, co s ním bude dál. Na opuštění Wächterova bytu nijak nespěchal. Oceňoval, že kdyby nic jiného, měl tu klid – nikdo po něm nic nechtěl, nikdo se ho na nic neptal. Když se sám neozval, nemluvili na něj. Na druhou stranu měl vždycky všechnu péči, kterou potřeboval.

Ale přesto věděl, že tu nemůže zůstat věčně, a otázka, jak se svým životem od teď naloží, ho napadala stále častěji.

Často měl chuť hodit celou Revonu za hlavu, vrátit se domů, dostudovat a odjet za matkou a sestrou do Bruselu – ta varianta mu připadala velice lákavá a věřil, že by tak dokonce mohl zahájit šťastnější část svého života. Věděl, že tak, jako ho Hranice nemožnosti naučila zapomenout předtím, by ho nechala najít klid i podruhé.

Ale pak zase cítil, jak se v jeho revonském já zažehla plačtivá touha vrátit se domů a znovu vidět ty, které kdysi ztratil, a hlavně – a to ho možná překvapilo nejvíc – ovlivnit, co se bude v Revoně dít dál. Byl stále prvním strážcem Pečeti – její ochrana byla jeho zodpovědnost. Charlese nenáviděl a jeho vztah k Marion byl momentálně hodně komplikovaný a dobře si uvědomoval, že oba dva chtějí Pečeť najít a získat, aby ji mohli zničit a dosadit na Revonský trůn svého chráněnce. Přestože Marion nebyla ještě oficiálně zpátky, cítil zcela jasně, že v Revoně je a její plány už jsou dávno v pohybu. Oliver měl tehdy pravdu, že nejlepší řešení je, aby vládli se Sorenem společně. A on chtěl udělat všechno pro to, aby princům pomohl přísahu dodržet.

V OHNI

Draganovo podezření ohledně Lovella leželo Vallenge v žaludku. Nikdy nepochybovala o tom, že Garianovi může věřit úplně ve všem. Svěřila by mu bez rozmyšlení svůj život. Ale přes to, co řekla ostatním, v ní teď cosi hlodalo. Dobře si uvědomovala, že právě to, že by Gariana nikdy nepodezírala, z něj potenciálně dělalo velmi nebezpečného zrádce. Co když se přece jen u něj něco změnilo a on přehodnotil svoje původní priority a začal hájit Charlesovy zájmy? Byl to přece jenom jeho otec... Co když měl Thomas pravdu, že by bylo rozumnější udržovat si od něj odstup?

S tou myšlenkou se jí sevřel žaludek. Nechtěla si od Lovella udržovat odstup. Byl pro ni jedním z nejbližších lidí v jejím životě, rozuměl a pomáhal jí už od dětství a jejich kontakt se nikdy nepřerušil. Vždycky si k sobě našli cestu. Ani si neuměla představit, že by si od něj najednou začala udržovat odstup. Vzpomněla si na důvod, proč byla na Dragana naštvaná především. Prý zamilovaná! Garian byl její nejlepší přítel, nikdy o něm nepřemýšlela v jiném smyslu, a Dragan to moc dobře věděl.

Trpělivost nebyla její silnou stránkou, a proto se ještě ani nestačila rozhodnout, jak se k celé záležitosti postaví, a už seděla na venkovním parapetu Hankovy hospody a čekala na Lovellův příjezd, aby se ho otevřeně zeptala, jak se věci mají. Byla už tma a od Hanka věděla, že Lovell se svojí družinou by měl dorazit každým okamžikem. Byla nervózní. Neměla sebemenší tušení, jak o tom začít mluvit.

Konečně uslyšela zvuk kopyt a krátce nato družina vjela otevřenou bránou do dvora. Hankův syn jako vždy vyběhl ven, aby se postaral o koně. Část vojáků mu pomohla koně odvést do stájí a část vešla do hospody, aniž si kdokoliv z nich všiml hnědé kočky sedící na okně vedle dveří. Ani ona si jich nevšímalá. Její oči byly upřené na Lovella, který stál několik metrů od ní a mluvil se dvěma mladými

ženami, které přijely společně s družinou. Z toho, co Vallence z dosavadního rozhovoru pochopila, se k nim připojily po cestě.

„Děkujeme, že jste nás doprovodili,“ usmála se až moc přátelsky jedna z nich. „Nerady cestujeme samy, ale tentokrát to bylo nezbytné.“

„Bylo nám radostí,“ odpověděl Lovell zdvořile. „Přesto vám ale pro příště radím, abyste cestovaly za světla. V noci je tato oblast nebezpečná.“

„Máte pravdu, ne vždy člověk po cestě narazí na takového kavalíra, jako jste vy.“

Lovell se pousmál a Vallence měla pocit, jako by jí do srdce někdo píchnul jehlou. Sama byla překvapená, jak ji chování té dotyčné iritovalo.

Zdálo se, že druhá žena byla z celé situace a chování své kamarádky na rozpacích. Nervózně přešlapovala na místě a nakonec řekla podrážděným hlasem: „Pojďme dovnitř, je mi zima a mám hlad.“

„Máš pravdu,“ přikývla ta první a znovu se otočila na Lovella. „Možná byste nás mohl pocítit svou přítomností i v průběhu večera,“ nadhodila s přeslazeným úsměvem.

Val se nikdy nedozvěděla, co by Lovell odpověděl, protože než si sama uvědomila, co dělá, seskočila, proměnila se a rychlým krokem zamířila k nim. Všichni tři se na ni překvapeně podívali a Lovell se akorát nadechoval k pozdravu, když se k němu Vallence přitiskla a dala mu pusu.

„Ahoj lásko, dobře, že už jsi dorazil,“ řekla jakoby nic. Pak se otočila na Lovellovy společnice, které na ni zaraženě hleděly. „A vy jste...?“

„Na odchodu,“ odpověděla rychle ta jedna, která měla zjevně radost, že se objevil dostatečný důvod dosavadní konverzaci přerušit, a odtáhla kamarádku dovnitř, než ta stačila říct další slovo. Val se za nimi dívala se spokojeným úšklebkem a teprve potom jí začalo docházet, co vlastně zrovna udělala. Pomalu se otočila a podívala se na Lovella jakoby nic. „Co?“ zeptala se, když viděla jeho pobavený a současně tázavý výraz.

„Řekneš mi něco k tomu, co se právě stalo?“ zeptal se jí.

„Co ti k tomu mám říct? Viděl jsi, co byla zač. Jako tvoje kamarádka mám povinnost tě od takových husiček chránit,“ pokrčila Val rameny.

„To je pravda, co kdyby mě později začala nějak fyzicky ohrožovat,“ přisvědčil dramaticky Lovell a potlačil smích.

Val se k němu otočila zády a nesouhlasně zavrtěla hlavou. Z nějakého důvodu na něj byla našťvaná. Garian ji jemně chytil za loket a pokusil se ji otočit k sobě, ale ona se mu vytrhla.

„Hm. Dobře. Co budeme dělat dál? Předpokládám, že jsi na mě čekala, protože jsi se mnou chtěla mluvit, a ne abys mě jako dobrá kamarádka chránila od husiček. Takže budeš se mnou mluvit, nebo na mě budeš našťvaná, aniž mi vysvětlíš kvůli čemu? Víš, že bych si to mohl špatně vyložit?“ dobíral si ji, když mu neodpovídala. Na to se k němu otočila čelem.

„Pojďme radši dovnitř.“

„To zní vážně,“ nadhodil Lovell rozverně, ale v jeho hlase zazněl přece jen náznak obav. Val přemýšlela, jestli to může být černým svědomím.

Mlčky prošli vstupními dveřmi, vystoupali po schodech a vešli do pokoje, který Lovell u Hanka vždy obýval. Garian si unaveně odložil plášť a opasek s mečem. Val položila svoje věci na skříňku vedle dveří a zůstala stát na místě. Pozorovala ho. V krbu hořel oheň a v místnosti bylo příjemně teplo. Lovell si sundal košili a přešel k ohni, aby si nahřál ruce.

Val si najednou uvědomila, že ji pohled na Garianovu kůži uvádí do rozpaků – přestože ho takhle viděla stokrát a nikdy se nad tím ani jeden z nich nepozastavil. Ale nikdy předtím by ji taky nenapadlo, že bude žárlit (ano, musela si přiznat, že žárlila) jenom proto, že se Garian na někoho usměje.

Lovell se na ni nečekaně otočil a překvapeně přivřel oči, když si všiml jejího výrazu.

„Tak už mi řekneš, co se děje?“

„Lhal jsi mi,“ odpověděla Vallence bez váhání.

„Nikdy v životě jsem ti nelhal,“ řekl Lovell chladně.

Vallence k němu došla blíž.

„Věděl jsi, že Arrgis jde po Dominikovi a stejně jsi mě tam poslal!“

Pozoroval ji s kamenným obličejem.

„To si myslíš?“

„Co jiného si mám myslet? Řekl jsi mi, že mi dáš čas, a najedou tohle překvapení!“

„Nic jsem o tom nevěděl. Zjistil jsem to jen chvilku před tím, než k útoku došlo.“

„Tak proč jsi mi to neřekl? Proč jsi mě nevaroval? Volala jsem tě a ty jsi mi ani neodpověděl.“

Lovell zaváhal.

„Tohle spojení už mezi námi není. Neměl jsem tě jak varovat.“

Vallence pochybovačně zvedla obočí. Nechápala, o čem mluvil. Lovell zaváhal, ale nakonec si rezignovaně povzdychl a zavrtěl hlavou.

„V noci o Samhainu jsem ti dal svoji esenci, abych urychlil tvoje uzdravení,“ řekl tiše. „Proto byly tvoje schopnosti posílené... a proto jsme spolu mohli jednoduše telepaticky komunikovat. Když moje esence z tvého těla zmizela, zmizelo i tohle spojení.“

Zavládlo mezi nimi ticho. Vallence na něj překvapeně zírala.

„Porušil jsi Zákony?“

Lovell přikývl.

„Abych tě uzdravil. A kdykoliv bych to udělal znovu. Dal bych za tebe život. Na ničem mi nezáleží tak jako na tobě. A ty vážně věříš, že bych tě zradil?“

Val mlčela. Co právě zjistila, ji zaskočilo. Nikdo ze Tří nebo jejich potomků neporušoval Zákony. Nikdy.

„Anebo jinak,“ pokračoval Lovell najednou drsným tónem. „Už máš trochu představu, jakou mám moc. Tak mi řekni - pokud jsem tě zradil, co mi teď brání tě zajmout a přivést do Icailu?“

„Zřejmě nic. Pokud ovšem není důležitější dostat Jakuba a já k němu nemám být prostředek,“ odpověděla klidně Vallence.

„Můžu tě zajmout a Jakuba za tebe vyměnit. Jsem si jistý, že Thomas by spolupracoval velmi ochotně, kdyby byl v sázce tvůj život.“

„Thomas má větší smysl pro povinnost, než si myslíš.“

„Právě proto,“ přikývl Lovell s lehkým úsměvem.

Pak došel až těsně k ní. Vzal její hlavu do dlaní a jemně jí zvedl bradu, aby se mu dívala přímo do očí.

„Podívej se mi do očí a řekni, že si opravdu myslíš, že jsem tě zradil,“ vyzval ji tiše.

Vallence cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce. Snažila se Lovellův pohled vydržet, ale nakonec se podívala k zemi. Lovell ji pustil a nastalo mezi nimi rozpačité ticho.

„Co se tedy vlastně stalo?“ zeptala se pak Vallence, aby ticho přerušila.

Lovell se od ní odvrátil a tápal očima po zdi, zatímco hledal slova.

„Otec ví, že se scházíme,“ začal ztěžka. „Víš, že ti předávám informace. Snaží se mě teď odříznout od všech důležitých věcí.“

Vallence se překvapeně zamračila. Nevěděla, co na to říct. Lovell pokračoval.

„Na poslední schůzi generálů mě pověřil, abych našel Dominika. Pak mě poslal přede všemi pryč, než schůze skončila.“ Zhluboka se nadechl. „Po mém odchodu zřejmě pověřil tím samým Arrgise. Věděl, že ti řeknu, jaký mi dal úkol, a chtěl se pojistit. Arrgis mě varoval v den útoku, že k tomu dojde. Chtěl mi dát šanci tě upozornit, aby ses do toho nepletla. Už jsem ti to neměl jak dát vědět,“ dodal a znovu se k ní otočil čelem. „Neumíš si představit, jak mi bylo. Mohl jsem jenom sedět a modlit se. Kdyby se ti něco stalo...“

Vallence zavrtěla hlavou.

„Gari, já se cítím hrozně,“ řekla tiše.

„Za to nemůžeš.“

„Že ne? Do téhle situace jsem tě dostala já. Nemůžu uvěřit, že jsem to dopustila.“

Sedla si na postel s pohledem upřeným do plamenů. Garian se posadil vedle ní.

„Nezapomeň, že ti taky pomáhám, protože věřím, že je to správné,“ řekl jemně. „Nechci, aby sis něco vyčítala. Bylo to moje rozhodnutí. A nakonec – nic hrozného se nestalo. Ty jsi v pořádku a jinak utrpěla jenom moje pýcha,“ dodal s úsměvem.

Vallence se také neubránila úsměvu. Měla smíšené pocity. Cítila se zle, ale současně měla euforickou radost ze zjištění, že Garian byl ochotný kvůli ní tolik riskovat. Dokonce i porušil Zákony... Spousta věcí jí hned dávala větší smysl.

Pak se zarazila.

„Gari, myslím, že někteří vědí, že jsi porušil Zákony. Darik viděl, že je moje moc zesílená a začal se mě na tebe ptát.“

Lovell s úsměvem sklonil hlavu.

„S tím si nedělej starosti.“

„Ale já si dělám starosti,“ namítla Vallence pohoršeně. „Už takhle tě dostávám do problémů a tohle by byl hodně velký průšvih.“

„Ani nemáš tušení jaký. Naštěstí si nemůžou být jistí, že jsem porušil Zákony.“

Vallence překvapeně zvedla obočí.

„Je i jiný způsob, jak se ti mohla do těla dostat moje esence. A ten je naprosto legální,“ řekl s rozpačitým úsměvem.

Vallence pochopila velice rychle, co to znamená.

„Aha. Takže si teď všichni myslí, že spolu spíme. To jsem hned klidnější.“

Lovell se zasmál.

„Tolik lidí si toho snad nevšimlo.“

„Proč je to vlastně proti Zákonům? Myslela jsem, že Zákony vám mají bránit vaši moc zneužívat. Ne se o ni dělit.“

„Zákony mají zjednodušeně řečeno před námi chránit běžné lidi. Esence z krve je ve své nejčistší a nejmocnější formě. Kromě posílení schopností a telepatického spojení jako jediná způsobuje nebo spíš umožňuje i kontrolu mysli.“

„Takže těch pár dní jsi měl de facto možnost mě ovládat,“ poznamenala Vallence zaraženě.

„Měl jsem možnost. Ale nikdy bych to neudělal,“ ujistil ji Lovell rychle.

„To doufám.“

Chvíli seděli mlčky s pohledem upřeným do plamenů.

„Promiň mi, co jsem předtím řekla,“ pokračovala pak Vallence váhavě. „Nevěřila jsem, že bys mě zradil, ale Dragan mě rozhodil. Řekl mi, že vůči tobě nejsem objektivní... protože jsem do tebe zamilovaná.“

Nemohla uvěřit, že to řekla nahlas. Nechtěla se na Lovella podívat, ale cítila, jak strnul a zadržel dech. Srdce jí bušilo až v krku.

„Řekla jsem mu, že to není pravda,“ pokračovala rychle. A pak se na něj skoro až proti své vůli otočila a dodala: "Ale lhala jsem mu. Stejně jako sama sobě.“

Lovell ji chvíli pozoroval pohledem plným emocí. A pak se k ní najednou naklonil a políbil ji. Val zavřela oči. Měla dojem, že se každá buňka jejího těla ocitla v plamenech. Nikdy nic takového necítila. Garian se pomalu odtáhl a Vallence se na něj podívala, jako by ho viděla poprvé v životě. Bylo to, jako by se mezi nimi něco otevřelo. A v tu chvíli měla dojem, že na ničem jiném nezáleží. Charles mohl zajmout Dominika, zničit Pečeť a ovládnout Revonu a Archiv mohl rozpustit její tým a ji potrestat za to, že zasahovala do revonských záležitostí – bylo jí to jedno. Těžiště jejího vesmíru se pohnulo a ona chtěla jen znovu cítit Garianův dotek.

Mlčky ji pozoroval, ale za tou opatrnou ostražitostí Vallence v jeho očích viděla hladovou touhu. Na zádech jí naskočila příjemná husí kůže. Natáhla se k němu a bez sebemenšího zaváhání přitiskla svoje rty na jeho. Ne jemně a opatrně, jako předtím on, ale divoce a vášnivě. Přitiskla se k němu a ucítila jeho ruce ve vlasech. Pak se ale najednou zarazil.

Rychle se od ní odtáhl, opřel si hlavu do dlaní a zhluboka dýchal. Vallence ho překvapeně pozorovala.

„Gari?“

„Tohle nejde. Tohle Sorenovi nemůžeme udělat,“ odpověděl Garian těžce. „Ne, poslouvej,“ pokračoval rychle, když viděl, že se ho chystá přerušit, „když s ním mluvím, vidím, jak mi závidí každou vteřinu, co jsem s tebou. Kdyby mezi námi k něčemu došlo, nemohl bych se mu podívat do očí. Je jako můj bratr. Nemůže tě ztratit mojí vinou.“

Vstal a přešel k oknu.

„Gari, Soren už mě ztratil dávno a ne tvojí vinou,“ ujistila ho Val věcně.

Lovell se zatvářil pochybovačně.

„Vážně?“

Vallence chvíli zaváhala a pak vstala a s rozhodným výrazem se k němu rozešla.

„Val, nedělej to,“ zamumlal Garian a uhnul jejímu pohledu. „Oba víme, že když se mě rozhodneš svést, tak se ti to podaří dost snadno. Ale já s tou vinou nechci žít.“

Vallence cítila vlnu bezmoci a strachu a do očí se jí začaly proti její vůli hrnout slzy. Byla za to na sebe naštvaná a byla naštvaná na něj, že ji od sebe odhání, a byla naštvaná na Sorena, že stojí mezi nimi.

„Já na tohle nemůžu jen tak zapomenout,“ zavrtěla rozhodně hlavou. Nemohla a nechtěla. Už teď ji bolelo jenom na to pomyslet.

„Ani já ne. Ale musíme se o to aspoň pokusit. Oba to Sorenovi dlužíme.“

„Já ten pocit nemám,“ odsekla Vallence chladně.

„Dala jsi mu slib, a dokud ho nezrušíš...“

Val se hoře zasmála.

„Dobře, jakmile budu příště v Icailu, vysvětlím Sorenovi, jak se mezi námi věci mají. Vlastně ne, já zapomněla - když se ukážu v Icailu, tvůj otec mě pravděpodobně nechá popravít.“

Garian ji mlčky pozoroval. I on sám vypadal bezradně. Val na něj nechtěla být víc tvrdá. S povzdechem zavrtěla hlavou.

„Asi bych měla jít.“

Otočila se k odchodu, ale Garian ji chytil za ruku.

„Já vím, že po tom, co se teď stalo, to asi půjde těžko, ale... mohla bys se mnou zůstat? Potřebuju tě,“ dodal tiše.

„Vážně si myslíš, že ještě pořád můžeme spát ve stejné posteli?“ zeptala se Val s pochybovačným úsměvem a současně cítila, jak se v ní probudila jiskřička naděje.

„Ne, já budu spát na zemi,“ odpověděl Lovell bez váhání.

„Gari...“

„Prosím.“

Vallence na něj ještě chvíli hleděla a pak jenom pokrčila rameny.

„Jak chceš.“

Lovell se usmál.

„Půjdu se umýt.“

Když odešel do umývárny, Vallence si sundala vestu, takže na sobě měla jenom volnou tmavě zelenou košili. Zula si boty a začala si s pohledem upřeným na temný obrys lesa za oknem rozplétat vlasy. Přišlo jí neuvěřitelné, co se zrovna dělo. Nechápala, že si neuvědomila dřív, co k Lovellovi cítila. Dokonce i Draganovi to došlo dřív než jí, přestože o některých věcech mu ani neříkala. Myslela na to, jaký by asi byl dnešní večer, kdyby mezi nimi nestál Soren. Neměla pocit, že mu něco dlužila. Neviděla ho roky – jistě si nemohl myslet, že jejich slib ještě platí. Teď litovala, že tu korespondenci udržovala takhle dlouho. Měla mu říct pravdu už dávno. Vlastně to neudělala jenom kvůli Lovellovi, což bylo samo o sobě dost paradoxní.

NEČEKANÉ PŘÍMĚŘÍ

Zatímco přes den už měl Jakub v hlavě celkem pořádek, v noci to pořád stálo za to. Měl dojem, že tolik snů, kolik se mu teď zdálo za jedinou noc, se mu dřív nezdávalo ani za celý týden. Často se jednalo o vzpomínky, které se někdy míchaly do komických situací, jako třeba když s Dominikem lovili divočáka v parku před Jakubovou starou základní školou. Některé sny ale tak zábavné nebyly. Znovu se pravidelně budil zpocený a se slzami v očích ze snu o hořícím Egeltonu a více než kdy předtím se mu ve snech objevoval Charles a vlkodlaci. Často ho pronásledovali, když běžel lesem, a když ho dostihli, roztrhali ho na kusy. Cítil jejich zuby, jak mu pronikají kůží a trhají maso z kostí. Cítil to tak živě, jako by to skutečně někdy prožil, a vždycky se s nimi pokoušel bojovat až do chvíle, než se najednou probudil a věděl, že ho zabili.

Stejným způsobem se probudil i té noci. Zpocený a s bušícím srdcem. Vstal a chvíli přecházel po pokoji. Byly teprve tři hodiny, ale bál se jít znovu spát. Obrazy ze snu měl ještě před očima příliš živé. Rozhodl se dát si studenou sprchu a do postele se vrátit až potom. Natáhl si tepláky pro případ, že by na chodbě narazil na Vallence, a vyrazil do koupelny.

Studená sprcha mu udělala moc dobře. Cítil se mnohem líp, ale až příliš vzhůru na to, aby šel hned zase spát. Rozhodl se, že si chvíli bude čist. V obýváku nechal na konferenčním stolku rozečtené Jméno růže, které jsi půjčil od Thomase, když už nemohl mít to svoje.

Když ale otevřel dveře, zůstal překvapeně vstát. Místo v obýváku totiž stál v tělocvičně. Z reproduktorů na stěnách hrála dynamická hudba. Na okamžik ho napadlo, že se možná vůbec neprobudil a tohle všechno se mu zdá. Dragan si ho všiml a seskočil z tyče, ke které se přitahoval. Jakubovi neuniklo, že má postavu,

kteřou by mu leckterý fitness trenér mohl závidět. Cítil se vedle něj se svým hubeným tělem a jen velmi základní svalovou výbavou trochu nesvůj.

„Nemůžeš spát?“ zeptal se ho Dragan a utáhl si suchý zip na rukavicích.

„Mám špatné sny,“ odpověděl Jakub. „Proč jsi vzhůru ty?“

„Já nemůžu spát. Val šla do Revony, aby si promluvila s Lovellem, a ještě se nevrátila. Což znamená, že věci šly buď hodně dobře, nebo hodně špatně.“

Znovu vyskočil, aby se zavěsil na tyč a začal přitahovat napnuté nohy.

Jakub se rozhlédl. Tělocvična byla dobře vybavena – od přístrojů na běhání, až po posilovací stroje. Podlaha byla z jakéhosi měkkého materiálu a u zdi, kde normálně byla menší knihovna, stál stojan se zbraněmi a na zemi ležely opřené terče pro trénink lukostřelby.

Všiml si, že Dragan ho pobaveně pozoruje.

„Paráda, co?“ zeptal se ho, když znovu seskočil na zem. „Není nad to mít doma vlastní fitko.“

„Jak tohle funguje?“ zeptal se Jakub konečně. „Jsme přece v obýváku, ne?“

Dragan s úsměvem naklonil hlavu.

„Tohle je archivářský byt. Je tu víc pokojů, než pro kolik je tu místo.“

Jakub překvapeně zvedl obočí.

„Jak to funguje?“ zopakoval.

„Hm, to se mě moc ptáš, nejsem odborník,“ pokrčil Dragan rameny. „Ale při stavbě archivářských bytů se nějak využívá překryvu dimenzí a snad se vytvářejí i nějaké mezidimenze. Zákony tohoto světa vždycky fungují na půdě Archivu trochu jinak.“

Jakub byl překvapený, že se s ním Dragan normálně bavil, a navíc nepůsobil jako své obvyklé já. Dokonce začal zvažovat možnost, že Wells nebude takový idiot, na jakého normálně vypadá.

„To zní zajímavě,“ řekl, „ale možná bych z toho měl víc, kdybych věděl, co je Archiv.“

Viděl, že Dragan zaváhal, ale pak zřejmě zvítězilo to, že měl náladu si povídat. Sedl si na zem a Jakub se posadil vedle něj.

„Archiv je, řekněme, společnost, pro kterou pracujeme. Wächter je vedoucí našeho týmu, Vallence je koordinátorka.“

„A co děláte? Pochopil jsem, že nějak sbíráte informace.“

„Přesně tak,“ přikývl Dragan. „Každý tým v Archivu má na starosti nějakou oblast, kterou sleduje. My sledujeme Charlese.“

„A co se s těmi informacemi potom dělá?“

„Archivují se,“ usmál se Dragan. „Neptej se mě proč, to ti říct nemůžu. Navíc to ani nevím, pravý účel Archivu znají jenom členové Rady.“

„Takže děláš něco a nevíš proč?“ zamračil se překvapeně Jakub.

„Já vím proč,“ odpověděl s úsměvem Dragan a významně se rozhlédl. „Tenhle život bych nevyměnil za nic na světě. Pracuju se skvělým týmem, dělám něco, co mě baví, беру za to ztraceně dobrý plat a bydlím zadarmo v bytě, který by mi záviděly hollywoodské hvězdy. Archiv osobně nemám rád, ale čert vzal, proč vlastně děláme to, co děláme. Hlavně, že nás to baví,“ dodal a zasmál se.

Jakub se sám musel usmát. Draganova filozofie života mu přišla trochu zvláštní, ale současně velmi osvobozující.

„Jak dlouho vlastně znáš Vallence?“ zeptal se.

„Asi osm let?“ zauvažoval Dragan. „Tak nějak. Páni, to už je doba,“ dodal sám pro sebe.

„A od té doby pracujete spolu?“

Dragan pokýval hlavou.